

Az érzelmes örült.

A homok hangtalanul, lilán mocorgott a szürkületben.
Nem látta. Semmit sem látott – a szeme nyitva volt. Fény nem volt – csak derengés,
hang nem volt – csak a hang emléke.
Szemében ott derengett az eltávozott Nap,
Testében a meleg,
Kezében a remegés,
agyában a hamvadó emlék, a kialvó simogatás, láz lüktetés, andalító nyugalom,
zsondító, bizsergető öröm. – a Szép.
Örült volt. Némán kuporgott a sivatagban.
„- Keresel valamit?
- Nem, nem keresek semmit!“ – kapta föl a fejét – és döbbenet bámulta kezét. Belemarkolt a homokba ...Ki kérdezett – és miért? Nem tudta. Örült volt. Az ujjai reszkettek, fázott, a meleg eltűnt, kilopózott, pedig ő fogta – most nincs, fázik.
Nem fázik. Nem is tudja – mi van. Kuporog. Persze – ott magasodott előtte a Kék virág – drága. Igen. Tudja. Előtte...
És most hol van? Hol vagy?
Kutatva fúrta kezét a homokba. Bársony-puhán volt. Örült – maradj nyugton. Gondolkozz – egyszerűen, szépen. Szépen kell...De hogyan - éreztessék azt?
Szája az előbb remegett, most megnyugodott. Igen – nézett ismét a kezére – Az ujjak szétterpesztett mozdulatlanúsággal nyugodtak a bársonyhomokban.
Egyedül volt. Szeme nyitva volt. Gondolkodott.
Mióta szeret az ember? Mi vitte rá, hogy szeressen? Miféle hajlam, ösztön, - hogy kutatni kezdjen –
álmodni egy másik emberben –
Hajlam? Hogyan alakult ki? –
Talán az ősebernél? Ot nem lehet – ott pár volt. Faj. Férfi-állat, nő-állat. Később? – mikor később?
Egyáltalán:
Miért volt rá igény? A szemek, azok megmondhatják – többet kértek. Nem testet: embert, gondolatokat – a kéz, a száj, az agy.
Az emberek nem élhettek úgy – vagyok. Nem élhettek úgy – legyünk ketten, legyen egy harmadik. Nem válhattak el utána élelmet keresni. Meg kellett fogódzkodniuk. De minek? Tudatosan egymás felé törekedtek – mi vonzotta őket?
Mikortól kezdődött a szerelem? És mindig megbecsülték egymást, vagy csak színpad volt – egyazon végcélért: törvényes, megengedett formában? –
Nem engedlek beszélni – mordult a homokszemcsékre. Kis idő múlva rájött, kár gondolkodnia
- és megbántottan hallgatni kezdett. Majd kitágult a szeme
- látta magát –
Nem tudott magáról. Összebújtak – és elveszett az anyag –
Eltűnt a filo
Megmaradt- a rózsa. Kék rózsa
Az érzés – Szép vagy – Á! Nem tudta kimondani, a haj – a szem – a fény – a hímzett kisvirág
– a kéz, a melege – a hallgatás
a szégyen, a butaság –
a minden – a semmi-,
Érezte a virágot,

hozzásimult,
- de nem mondta virágnak, csak – Te
voltál neki – nem virág. Egyszerű - érthető érthetlenség – egy ember!
Látta előremegni a szürkületben önmagát. Látta és remegni kezdett a szája –
Ő volt – és a Lány – A derengés halványult – imbolygó tántorgással távolodott a fény –
Kitört belőle az üvöltés. Örült volt...
Jajongva sikoltott a kihűlt sivatagban a bolyongó – üvöltő hang.
És ők egymáshoz bújtak, sütött a bőrük – anélkül, hogy azt mondták volna rájuk...
káprázatos, varázslatos szavakkal – szeretnek, anélkül, hogy meghallották volna a jajongást.
Sötét lett. A hang eltűnt. És ők elvesztek egymásban.